Bizim Mahalle 5

Birinci Sınıfın Kralı

Ekrem Bektaş
Çizer: Özden Sayın

Bütün çocuklara…

ÖTÜKEN

Mahallemin Büyükleri

Annem

Dede

Tayyare Hanım

Safiye Hanım

Bakkal Amca

Muhtar Naci

Mahallemin
Küçükleri
Hasan
Zeliş
Ali
Serkan
Çamur
Benim adım Ali,
burası da "Bizim Mahalle."
Zorluklar yaşansa da işlerin
tatlıya bağlandığı türlü türlü
olaylar bizlerle.

Bizim Mahalle'de güzel bir eylül sabahındayız. Okullar bugün açılıyor. Serkan, okula gitmek için elinde defteri, cebinde silgi ve kalemiyle arkadaşı Ali'yi bekliyor.

Üvey babası, Serkan'ı okula hiç göndermemiş, annesinin ölümünden sonra ona iyi davranmamıştı. Onun fenalıklarından kaçan Serkan, Bizim Mahalle'de Tayyare Hanım'ın evine sığınmıştı. Yaşı büyüktü. Arkadaşları ortaokula başlarken Serkan ilkokula başlayacaktı. Ali'den okuma yazma öğrendiği için ikinci sınıftan başlama ihtimali de vardı.

Birinci sınıfın küçük öğrencileri bir hafta önce okulla tanışmıştı ama Serkan; okulun, sınıfın ve öğretmenin ne demek olduğunu daha yeni öğrenecekti.

Ali geldi. Serkan onu kapıda karşıladı. Serkan'ın yüzünde heyecanlı bir gülümseme vardı. Ali onun heyecanını görünce sordu:

- İyi misin Serkan?

- Bayılmak üzereyim!

Tayyare Hanım da Serkan kadar heyecanlıydı:

- Hadi bir an evvel gidin de geç kalmayın.

Karşı komşu Safiye Hanım pencereden el salladı:

- Hayırlı olsun.

Okul yolu canlı,
öğrenciler heyecanlıydı.

Her yaşta, her boyda pek çok çocuk okulun bahçesinde toplandı. Öğretmenlerin ve tecrübeli öğrencilerin yardımıyla sınıf sınıf ayrıldılar, sıraya dizildiler.

Öğrencilerin içinde en acemi olanı Serkan'dı. Kendisi büyük ama sınıfı küçüktü. Ali'nin yardımıyla 1-B sınıfının en arkasında sıraya girdi. Yanında, omzuna ancak gelebilen küçük arkadaşı vardı. Serkan'a baktı:

- Abi, sen yanlış sınıfa geldin!

Serkan, konuyu değiştirdi:

- Senin adın ne?

- Erkan!

- Benimki de Serkan… Boyumuz uymadı ama ismimiz uydu.

Erkan gülümsedi:

- Evet abi, uydu.

Serkan elini Erkan'ın omzuna koydu:

- Bak Erkan! Ben yanlış sınıfa gelmedim ama yanlış zamanda geldim.

Erkan bu sözden pek bir şey anlamadı ama bir yanlışlık olduğunu anladı, anladığı kadarıyla sordu:

- Yani bizim sınıfta mısın?

- Evet!

Erkan'ın bildiği kelimeler başka bir şey söylemesine yetmedi, onun için sustu.

Yaz tatili boyunca birbirinden ayrı kalan arkadaşlar, söyleşip gülüyordu. Sınıfların başındaki öğrenciler ara sıra:

- Sessiz olun arkadaşlar, diyordu ama sessizliği sağlamak için pek fazla uğraşmıyorlardı. Belki de "Okulun ilk gününde hep böyle olur." diye düşünüyorlardı.

Bir ara öğretmen hanım arka sıralara doğru seslendi:

- Oğlum! Sen sınıfına gitsene!

Öğrencilerin uğultusundan öğretmenin sesi pek işitilmedi, daha yüksek bir sesle tekrar etti:

- Bana bak oğlum, sen sınıfına gitsene!

Bu sefer öğrenciler arkaya döndü. Erkan da durumu fark etti:

- Abi, ben sana söylemiştim.

Serkan şaşırdı. Gitse bir türlü, gitmese bir türlü… Hem nereye gidecekti ki… Serkan'ın yerinden kıpırdamadığını gören öğretmen hanım ona doğru yürüdü:

- Oğlum sen sağır mısın?

- Hayır.

- Öyleyse niye sınıfına gitmiyorsun?

- Benim sınıfım burası öğretmenim.

- Oğlum sen boyuna bakmıyor musun?

- Bakıyorum öğretmenim.

- Kaçıncı sınıftasın sen?

- Birinci sınıf!

- Seni buraya kim getirdi?

- Ali.

- Ali mi?.. Ali de kim?

- Arkadaşım.

Bu karşılıklı konuşma uzayınca etrafta bir sessizlik oldu.

Öğretmen, bu işte bir tuhaflık olduğunu sezdi ama bu tuhaflığı Serkan'a yükledi:

- Arkadaşının sınıfına gitsene.

O sırada durumun farkına varan Müdür Yardımcısı İrfan Bey hızlı adımlarla geldi. Öğretmenin kulağına,

- O çocuk sizin sınıfta öğretmenim. Size sonra anlatırım, dedi.

Öğretmen; durumu anlayınca üzüldü, mahcup oldu:

- Özür dilerim oğlum, yanlış sınıfa geldiğini zannettim.

Erkan araya girdi:

- Ben de öyle zannettim öğretmenim.

Öğretmen:

- Sen şimdi sus bakalım, büyükler konuşurken araya girilmez, deyince Erkan sustu.

Herkes güldü. Serkan'ın da gerilen sinirleri gevşedi, rahatladı:

- Özür dilerim öğretmenim, anlayamadım.

İş tatlıya bağlandı.

Herkes yerine geçti. Sonra okul müdürü kürsüye çıktı, öğrencilere öğüt verdi:

- Mutlaka kurallara uyun.

Sonra müzik öğretmeni "ses" verdi:

- Koorkmaa!..

Bütün sınıflar Milli Marş'ımızı söyledi. Birinci sınıflar dinledi. Bazıları da söylemeye gayret etti.

"Rahat!" komutundan sonra sınıflar sırayla içeriye alındı, böylece yeni eğitim ve öğretim yılı başlamış oldu.

Her yıl olduğu gibi ilk dersler tanışmayla geçti. Öğretmen en çok Serkan'a soru sordu. Serkan da cevap verdi. Çünkü sınıfın en ilgi çeken öğrencisiydi.

O ders neşeli geçti. Zil çaldı. Serkan, bu zilin ne anlama geldiğini düşünürken Erkan:

- Teneffüs oldu abi, hadi bahçeye çıkalım.

Serkan çekinerek Erkan'a uydu, bahçeye çıktılar. O anda karşıdan Ali geldi, gülümsedi:

- İlk ders nasıl geçti?

Serkan'dan önce Erkan cevap verdi:

- İyi geçti abi.

- Sınıf arkadaşı mısınız?

- Evet.

- Adın ne?

- Erkan.

- Güzel... Bak Erkan, bu abine yardımcı ol. Tamam mı?

- Tamam abi.

Üçü birden okul bahçesinde dolaştılar. Hasan gelince dört kişi oldular. Hasan, merak etti. Erkan'ı sordu:

- Kim bu ufak tefek arkadaş?

- Karamürsel sepeti…

Ali böyle deyince gülüştüler. Erkan bozuldu. Serkan onun gönlünü almak istedi:

- Böyle ufak tefek olduğuna bakmayın, mangal gibi yüreği vardır.

Erkan bu cevaptan mutlu oldu:

- Teşekkür ederim abi.

Tekrar ders zili çaldı, sınıflarına gittiler. Bu böyle devam etti, sonunda okulun paydos saati geldi. Dağıldılar.

***

Okul, Serkan'ın çok hoşuna gitmişti. Anlata anlata bitiremedi, Tayyare Hanım da bıkmadan usanmadan dinledi.

Akşam olunca yemeklerini yediler. Tayyare Hanım sanki gençleşmişti. Bir çırpıda sofrayı topladı, Serkan ona yardım etti. Sonra birlikte oturdular. Serkan yastığa dayandı. Yorgunluktan kendinden geçti. Başı öne düştü. Tayyare Hanım ona bakarak gülümsedi:

- Uykun geldi galiba.

Serkan,

- Sıradayım öğretmenim, diye mırıldandı.

Tayyare Hanım onun sayıkladığını görünce:

- Hadi git, yerine yat yavrum.

Serkan yüzünü ekşitti:

- Erkan gitsin.

Vakit henüz erkendi. Tayyare Hanım, Serkan'ı olduğu yere yatırdı. Başının altına bir yastık koydu, üstünü battaniye ile örttü. Kendi çocuklarını büyüttüğü günleri hatırladı, hayallere daldı. Çocukları da böyle yorgun argın okuldan gelir, oldukları yerde uyuyup kalır, arada sırada sayıklardı.

Şimdi, çocuklarının her biri bir yerde... Hastalansa bir yudum su verecek kimsesi yok. Yıllardır tek başına öyle yaşadı ama artık iyice yaşlandı.

Komşuları onun en yakın dert ortağıydı.

Hele Safiye Hanım da kendi gibi tek başına kalınca birbirlerine daha çok sarıldılar, yalnızlıklarını unutmaya çalıştılar. Safiye Hanım'ın sabahtan akşama kadar pencereden bakıp sokağı gözlemesi bu yalnızlık zamanlarının getirdiği bir alışkanlıktı.

"Acaba bir gelen olur mu?" diye pencereden saatlerce bakar, yorulunca da pencerenin perdesine başını dayar, uyurdu.

Ah insan ömrü!.. Nelere katlanmıyor, ne acılara dayanmıyor ki… Tayyare Hanım, şimdi Serkan gibi bir mutluluk bulmuşken onu elinden kaçırmak istemiyor hatta bu mutluluğa Safiye Hanım'ı da ortak etmek istiyordu.